

SPODBUDA DUHA ASSISIJA
(27. v mesecu) za december 2022

Pesem:

Glej, zvezdice božje migljajo lepo,
Odrto široko je sveto nebo.

Duhovi nebeški se z raja vrste,
Prepevajo slavo, na zemljo hite

Obljuba predavna postala je res,
Zveličar je rojen ljudem iz nebes
Pri ubogih pastircih na slami leži,
si revščino izvoli, ponižnost uči.

Pesem bogoslužnega branja

Večne ljubezni razodetje, Kristus,
luč in življenje zdaj prinašaš svetu,
hočeš rešiti greha nas in smrti,
z Bogom združiti.

Angelski zbori pojejo na zemlji
srečnejših časov sveto oznanilo,
slavo Očetu in vsemu človeštvu
mir in veselje.

Majhen si, v jaslih, a vesolju vladaš,
Deve prečiste sad blagoslovljeni.
Vse naj človeštvo tvoja last postane,
vse naj te ljubi.

Dete človeško, brat nas vseh postal si,
da bi otroci Božji mi postali.
Srca prenovi in z vezmi ljubezni
k sebi pritegni.

Danes se zemlja z nebom raduje,
z angeli skupaj pojemo vsi hvalo
tebi in Očetu in obeh Ljubezni,
Svetemu Duhu. Amen.

Besede papeža Frančiška

Papež o Jezusu kot Bogu - otroku razmišlja: »Srce jaslic začne utripati takrat, ko ob božiču vanje položimo figurico Deteta Jezusa. Bog se predstavi na ta način, kot otrok, da bi ga sprejeli v svoje naročje. V slabotnosti in krhkosti skriva svojo moč, ki vse ustvarja in spreminja. Zdi se nemogoče in vendar je tako: v Jezusu je bil Bog otrok in v tem stanju je hotel razodeti veličino svoje ljubezni, ki se kaže v nasmehu in v stegovanju rok proti vsakomur. Rojstvo otroka vzbudi veselje in začudenje, ker postavi pred nas veliko skrivnost življenja. Ko vidimo, kako žarijo oči mladih zakoncev pred svojim komaj rojenim otrokom, razumemo čustva Marije in Jožefa, ki sta ob gledanju otroka Jezusa zaznavala Božjo navzočnost v svojem življenju. »In življenje se je razodelo« (1 Jn 1,2): tako apostol Janez povzema skrivnost učlovečenja. Jaslice nam omogočijo, da vidimo, da se dotaknemo tega edinstvenega in izrednega dogodka, ki je spremenil tek zgodovine in iz katerega je razvrščeno tudi štetje let pred Kristusovim rojstvom in po njem. Božji način delovanja nas skoraj omami, saj se zdi nemogoče, da bi se On odpovedal svoji slavi, da bi postal človek kot mi. Kakšno presenečenje je videti Boga, ki je prevzel naše vedenje: spi, pije mleko pri mami, joče in se igra kot vsi otroci! Bog tako kot vedno preseneča, je nepredvidljiv, nenehno izven naših shem. Ko nam torej jaslice kažejo Boga, kakor je vstopil v svet, nas izzivajo k premišljevanju o našem življenju, vključenem v Božje življenje; vabijo nas, naj postanemo njegovi učenci, če hočemo doseči zadnji smisel življenja.

**Premišljajmo prebrane besede in
zmolimo desetko rožnega venca:
*Ki si ga Devica rodila***

PRIŠEL JE DOLOČEN ČAS

Prišel je določen čas, trenutak,
Ki ga je toliko rodov vernikov zaman
pričakovalo.
Mnogi so občutili veliko veselje že samo
ob misli nanj.

Tistega dne je Bog poslal svojega Sina,
prav svojega sina,
Živo Besedo, ki je ustvarila vse stvari,
Luč sveta, ki je končno zasijala za vsakega
človeka.

Tako je Božji Sin postal človek.
Brez privilegijev in brez popustov,
ne da bi bil deležen prednosti in
ugodnosti.

Rodil se je ubog in ubogi so ga prvi
prepoznali.
Rodil se je nebogljjen in nemočen ne umrl
na križu, kajti ljubezen, tista prava, ni
oborožena in razorožuje

Pesem.: SVETA NOČ

Sveta noč, blažena noč!
Vse že spi, je polnoč,
le Devica z Jožefom tam
v hlevcu var'je Detece nam.
Spavaj Dete sladko,
spavaj Dete sladko.

Sveta noč, blažena noč!
Prišla je nam pomoč;
Dete Božje v jasliah leži,
grešni zemlji radost deli;
rojen je Rešenik,
rojen je Rešenik.

Sveta noč, blažena noč!
Radostno pevajoč,
angeli Gospoda slave,
mir ljudem na zemlji žele:
človek, zdaj si otet,
človek, zdaj si otet.

SKUPAJ MOLIMO MOLITEV, KI JO PRIPISUJEJO SV. FRANČIŠKU, VELIKEMU GRADITELJU MIRU MED BRATI IN SESTRAMI TER V SVETU:

*Gospod, naredi me za orodje svojega
miru.*

Kjer je sovraštvo, naj prinašam ljubezen.

Kjer je žalitev, naj prinašam odpuščanje.

Kjer je dvom, naj prinašam vero.

Kjer je obup, naj prinašam upanje.

Kjer je tema, naj prinašam luč.

Kjer je žalost, naj prinašam veselje.

Gospod, naj se ne trudim,

da bi me drugi tolažili,

ampak naj sam tolažim;

da bi me drugi razumeli,

ampak naj sam razumem;

*da bi me drugi ljubili, ampak naj sam
ljubim.*

Kajti ko dajemo, prejemamo;

ko odpuščamo, nam je odpuščeno;

in ko umiramo, dosežemo prerojenje,

prerojenje za vso večnost

v Kristusu, našem Gospodu.

Amen.